

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

navrhovatele: **GRANIT-ZACH, spol. s r.o.**, IČ 60934166
sídlem Vinohradská 2279/164, 130 00 Praha 3 – Vinohrady
zastoupený advokátkou JUDr. Zuzanou Navrátilovou
sídlem Jeseniova 1151/55, 130 00 Praha 3

proti
odpůrci: **Obec Prosetín**, IČ 00270750
sídlem Prosetín 22, 539 76 Prosetín
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Všeckou
sídlem Orlická 163, 500 03 Hradec Králové

v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce Prosetín
vydaným Zastupitelstvem obce Prosetín dne 7.10.2015, který nabyl účinnosti dne
13.11.2015,

takto:

- I. **Návrh** v části týkající se požadavku navrhovatele, aby soud Územní plán Prosetín, vydaný dne 7.10.2015 zastupitelstvem obce Prosetín, účinný od 13.11.2015, zrušil v části týkající se místní komunikace do dobývacího prostoru Prosetín I, která odbočuje z komunikace II/306 stávajícím povoleným sjezdem přes pozemek par. č. X v katastrálním území Prosetín u Hlinska, **se zamítá.**

- II. Územní plán Prosetín, vydaný dne 7.10.2015 Zastupitelstvem obce Prosetín, účinný od 13.11.2015, **se** v části, kterou se vymezuje plocha Z10-VD- plochy výroby a skladování- drobná a řemeslná výroba a v grafické části týkající se této plochy a dále v částech odůvodnění územního plánu, týkajících se rozhodnutí o námitkách navrhovatele ze dne ze dne 24.6.2014 a ze dne 15.6.2015, **zrušuje** dnem právní moci tohoto rozsudku.
- III. Ve zbytku se návrh odmítá.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se návrhem, doručeným krajskému soudu dne 7. 11. 2017, domáhal zrušení územního plán Prosetín, který vydalo Zastupitelstvo obce Prosetín dne 7. 10. 2015, přičemž nabyl účinnosti dne 13. 11. 2015. V části III. návrhu jsou v podstatě obsaženy dva návrhové body označené písmeny A a B.
2. V návrhovém bodu A navrhovatel namítl, že podal připomínky, ve kterých navrhoval doplnění grafické části zmíněného územního plánu (dále v textu jen „ÚP“ nebo „územní plán“) o „*stávající komunikaci na pozemku č. X.*“ Připomínkám nebylo vyhověno zejména z důvodu, že tuto komunikaci není třeba v ÚP vymezovat a že komunikace nemá vymezen samostatně oddělený pozemek. S tímto vypořádáním navrhovatel nesouhlasí, když je „*v rozporu se zákonem, jakož i v rozporu s již dříve vydaným (níže uvedeným) správním rozhodnutím OBÚ v Trutnově*“ ze dne 5. 4. 1995, o povolení hornické činnosti a trhačích prací podle platného Plánu otvírky, přípravy a dobývání z ledna 1995, kterým byla předmětná komunikace i vymezena. K tomu dále uvedl další argumentaci i s odkazem na vyhlášku č. 501/2006, o obecných požadavcích na využívání území, s níž je ÚP v rozporu (§ 9 odst. 1 cit. vyhl.). Územní plán by pak měl být dle názoru navrhovatele „*nejméně co do částí týkajících se předmětné komunikace a území, ve kterém měla být předmětná komunikace vymezena*“, zrušen.
3. V části B návrhu navrhovatel konstatoval, že v průběhu projednávání ÚP uplatnil připomínku na zachování stávající trasy odčerpávání důlních vod z lomových jam Zachův a Holcův lom v ploše VD-Z7 a námitky ze dne 24. 6. 2014 a 15. 6. 2015, které se týkaly jeho požadavků na doplnění územního plánu a jeho grafické části o vymezení trasy „*odvodnění lomu v ploše Z10-VD-Plochy výroby a skladování*“ (v podání ze dne 29. 5. 2018 navrhovatel upřesnil, že se jedná o lokalitu Z10 VD, když v textové části územního plánu se jednalo o chybu v psaní, přičemž se nejednalo o lokalitu Z7 VD, ale Z10 VD). Navrhovatel v této části návrhu uvedl obsah připomínky a námitek včetně odůvodnění územního plánu, přičemž této připomínce a námitkám navrhovatele nebylo vyhověno. K tomu uvedl navrhovatel podrobnou argumentaci, když jednak považoval odůvodnění územního plánu v části týkající se jeho námitek ze dne 24. 6. 2014 a 15. 6. 2015, kterými bylo požadováno doplnění trasy odvodnění lomu do ÚP, za nepřezkoumatelné, zároveň však uvádí argumentaci proti obsahu tohoto odůvodnění. Svůj výše zmíněný požadavek, který uplatnil v rámci projednávání ÚP, odůvodnil i existencí rozhodnutí Krajského úřadu

Pardubického kraje, oboru životního prostředí a zemědělství ze dne 8. 8. 2014, které poukazuje na nutnost dodržování podmínek pro vypouštění důlních vod do vod povrchových z dobývacího prostoru Prosetín I, což je i obsahem rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Trutnově ze dne 5. 4. 1995 a je obsaženo i ve stanovisku dotčeného orgánu státní správy – Městského úřadu Chrudim, Odboru životního prostředí, oddělení vodního hospodářství ze dne 4. 2. 2015. Na základě těchto podkladů bylo možné trasu odvodnění lomu zakreslit i do grafické části ÚP či alespoň vymezit v textové části ÚP, a že to možné je, dokládá skutečnost, že projektant v rozporu s vyhodnocením námítky trasu odvodnění do grafické části ÚP zakreslil, přičemž až později byla tato trasa z grafické části vypuštěna, což konstatoval sám pořizovatel ÚP v odůvodnění rozhodnutí o námítce ze dne 15.6.2015. Rovněž odůvodnění týkající se těchto námitek považoval navrhovatel za nepřezkoumatelné, odkázal na vyhlášku č. 501/2006 Sb. Zároveň i přes tvrzení o nepřezkoumatelnosti ÚP týkající se zmíněné připomínky (ze dne 28. 11. 2013) a námitek ze dne 24. 6. 2014 a 15. 6. 2015 uvedl navrhovatel argumentaci proti závěrům uvedeným v ÚP, které se týkaly této připomínky a námitek. Závěrem navrhl, aby soud celý územní plán zrušil a pokud „by soud neshledal, že jsou zde dány důvody pro zrušení územního plánu jako celku“, dále navrhl, aby soud ÚP v části, kterým se vymezuje plocha Z10-VD, zrušil a současně aby byla zrušena grafická část, a to v části výkresu, která se týká ploch, na kterých podle názoru navrhovatele existuje zmíněná pozemní komunikace a současně se na nich nachází trasa odvodnění lomu.

4. Ve vyjádření k návrhu odpůrce uvedl argumentaci, která obhájí zákonnost územního plánu s tím, že odpůrce navrhl, aby soud návrh zamítl.
5. Podle ust. § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, (dále jen „s.ř.s.“), návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.
6. Podle ust. § 101d odst. 1 s. ř. s. při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.
7. Podle ust. § 101d odst. 2 s. ř. s. dojde-li soud k závěru, že opatření obecné povahy nebo jeho část je v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo jej vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, opatření obecné povahy nebo jeho části zruší dnem, který v rozsudku určí. Není-li návrh důvodný, soud jej zamítne.
8. V dané věci o aktivní procesní legitimaci navrhovatele podle ust. § 101a odst. 1 s.ř.s. nebylo pochyb, když ji nepopřel ani odpůrce. Navrhovatel je vlastníkem nemovitostí, které se nacházejí v územním plánu regulovaném území, přičemž tvrdil, že územním plánem je omezen v možnosti užívání svých nemovitostí, což odpůrce nepopřel, čili nejedná se o žádnou spornou skutečnost, ke které by soud musel provádět dokazování. V dané věci byly splněny podmínky aktivní procesní legitimace navrhovatele (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120).
9. S účinností od 1.1.2012 platná právní úprava (s.ř.s.) týkající se opatření obecné povahy (dále jen „OOP“) byla změněna, když před touto změnou provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., soud nebyl vázán právními důvody návrhů a posuzoval ex officio soulad OOP se zákonem a to, zda ten, kdo je vydal, postupoval v mezích své působnosti a pravomoci, a zda OOP bylo vydáno zákonem stanoveným způsobem (§ 101d odst. 1 s.ř.s. ve znění platném před 1.1.2012). Podle současné platné právní úpravy je soud vázán při

rozhodování rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s.ř.s. ve znění účinném od 1.1.2012).

10. K výše zmíněným návrhovým bodům uvádí krajský soud následující skutkové a právní závěry:

Ad A: Z předložené dokumentace vyplývá a mezi účastníky není sporné, že navrhovatel podal dne 28. 11. 2013 připomínku, přičemž požadoval, aby grafická část územního plánu byla doplněna o „*stávající komunikaci*“ jako místní komunikaci na pozemku č. X v katastrálním území Prosetín, který je ve vlastnictví S+D Strojírna Prosetín, s. r. o., když tato komunikace má sloužit pro příjezd do lomu Prosetín I. Následně dne 15. 6. 2015 podal námitku k upravenému ÚP (§ 53 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, v platném znění, dále jen „*stavební zákon*“), přičemž požadoval, aby grafická část územního plánu byla doplněna o „*stávající komunikaci*“ jako komunikaci na pozemku č. X, v katastrálním území Prosetín, který je ve vlastnictví S+D Strojírna Prosetín, s.r.o., když tato komunikace má sloužit pro příjezd do lomu Prosetín I. K této námitce správně zpracovatel územního plánu uvedl, že se jedná o připomínku ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona, když tato byla řešena již v předchozí fázi projednávání. Bližší zdůvodnění pak obsahuje ÚP na straně 164, když se jednalo o námitku, jež nebyla akceptována, neboť se netýkala skutečností, které byly měněny oproti předchozí fázi, nebo o nich bylo v předchozí fázi již rozhodnuto (§ 53 odst. 2 stavebního zákona).

11. Svůj požadavek odůvodnil i tím, že tato komunikace byla rovněž stanovena v rámci rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Trutnově ze dne 5. 4. 1995, o povolení hornické činnosti a trhačích prací podle platného „*Plánu otvírky, přípravy a dobývání z ledna 1995, kde byla předmětná komunikace i vymezena.*“ Pořizovatel ÚP k této připomínce uvedl, že tuto komunikaci není třeba v ÚP vymezovat a že komunikace nemá vymezen samostatně oddělený pozemek.
12. Stěžejní otázkou, která se týká tohoto návrhového bodu, je samotná existence zmíněné místní komunikace. Tato se dle tvrzení navrhovatele má nacházet na pozemku parc. č. X v katastrálním území Prosetín. Existenci místní komunikace vyvozuje navrhovatel ze zmíněného Plánu otvírky, přípravy a dobývání z ledna 1995, který byl vydán v souvislosti s rozhodnutím Báňského úřadu v Trutnově ze dne 5. 4. 1995, o povolení hornické činnosti a trhačích prací. Plán otvírky, přípravy a dobývání a uvedené rozhodnutí Obvodního báňského úřadu existují a ani odpůrce to nepopírá, nebylo proto třeba provádět dokazování těmito podklady. Zmíněným rozhodnutím Obvodního báňského úřadu v Trutnově byla povolena žalobci hornická činnost v dobývacím prostoru Prosetín I. dle zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, přičemž v Plánu otvírky, přípravy a dobývání byly stanoveny podrobné podmínky, týkající se otvírání, přípravy a dobývání ve zmíněném lomu. Z těchto podkladů však nelze automaticky bez dalšího vyvodit existenci předmětné místní komunikace, jak to činí navrhovatel.
13. Právní režim pozemních komunikací upravuje zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pozemních komunikacích*“ či „*cit. zákon*“), který je vymezuje jako „*dopravní cesty určené k užití silničními a jinými vozidly a chodci*“ (srovnej § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pozemní komunikace jsou dle odst. 2 téhož ustanovení cit. zákona členěny do čtyř kategorií, a to na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace.

14. Místní komunikace tak představují jednu ze čtyř kategorií pozemních komunikací. Do kategorie místních komunikací se jednotlivé cesty zařazují správním rozhodnutím, a to na základě svého určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení (§ 3 cit. zákona). Pro místní komunikace jsou charakteristické tři základní znaky. Dva z nich jsou materiální, a to naplnění zákonného účelu (místní doprava) a vlastnictví (místní komunikace musí být ve vlastnictví obce). Třetí, nejdůležitější, je znak formální. Jde o zařazení komunikace do kategorie místních komunikací správním rozhodnutím, které vydává příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení (§ 3 cit. zákona).
15. V síti místních komunikací může být zahrnuta i ta komunikace, která vznikla i před nabytím účinnosti zákona o pozemních komunikacích, tedy před 1. 4. 1997. Podle zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), se určité komunikace, jejichž znaky byly vymezeny v prováděcí vyhlášce k tomuto zákonu, stávaly automaticky součástí sítě místních komunikací přímo ze zákona. Do dne 31. 3. 1997 tak platilo, že pokud určitá pozemní komunikace byla v zastavěném území (či v území určeném pro zástavbu), spojovala obce, části obce či osady nebo spojovala obec s železnicí, letištěm, přístavem nebo hřbitovem, pak se stala součástí sítě místních komunikací. Rozhodnutí vydával okresní národní výbor pouze v pochybnostech, přičemž teprve od novely silničního zákona z roku 1961, provedené zákonem č. 27/1984 Sb., šlo o rozhodnutí podle správního řádu. Vzhledem k tomu, že v zákoně o pozemních komunikacích chybí přechodná ustanovení, zůstávají výše vymezené pozemní komunikace místními komunikacemi i nadále, jestliže se prokáže, že některý z uvedených požadavků před nabytím účinnosti současného zákona splňovaly. Důkazem o tom může být zejména zavedení komunikace do její evidence (tzv. pasportu) jako komunikace místní před 1. 4. 1997. K tomuto závěru dospěl rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 29. 1. 2012, č. j. 9 As 15/2012-31, podle něhož *„byla-li pozemní komunikace místní komunikací podle právních předpisů účinných před 1. 4. 1997, zůstává jí tento status i podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. To neplatí, nesplňuje-li znaky místní komunikace uvedené v tomto zákoně.“* Zároveň však rozšířený senát NSS v tomto usnesení zohlednil skutečnost, že nová právní úprava pro místní komunikace navíc stanoví v § 9 odst. 1 větu první *in fine* zákona č. 13/1997 Sb., že vlastníkem místních komunikací je obec, na jejímž území se místní komunikace nacházejí a dospěl k závěru, že *„nové veřejné právo (zákon č. 13/1997 Sb.) nemohlo bez dalšího a automaticky změnit vlastnicko-právní poměry pozemních komunikací, neboť by se v řadě případů jednalo o nepřípustné vyvlastnění zákonem bez odpovídající náhrady. Jestliže pozemní komunikace, jež byly místními komunikacemi podle zákona č. 135/1961 Sb., nebyly ke dni nabytí účinnosti zákona č. 13/1997 Sb. ve vlastnictví obce, na jejímž území se nacházely, nemohly se stát místními komunikacemi podle nové právní úpravy, neboť nesplňovaly podmínku § 9 odst. 1 věty první in fine zákona č. 13/1997 Sb.“* Z toho vyplývá, že i kdyby se jednalo o komunikaci vzniklou před nabytím účinnosti zákona o pozemních komunikacích, která by nebyla ve vlastnictví obce, tak i v takovém případě musí o jejím zařazení do sítě místních komunikací rozhodnout příslušný silniční správní úřad.
16. V projednávané věci navrhovatel uplatnil požadavek na zakreslení komunikace na pozemku X jako místní komunikace nacházející se na pozemku ve vlastnictví soukromého vlastníka, firmy S+D Strojírna Prosetín, spol. s r.o., přičemž pouze nejen v procesu projednávání územního plánu, ale i v tomto soudním řízení tvrdil, že se jedná o místní komunikaci. Navrhovatel však k tomuto tvrzení nepředložil žádný důkaz, kterým by v projednávané věci bylo jen rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu, když se

nejedná o komunikaci, která by byla ve vlastnictví obce. Ostatně toto rozhodnutí nemůže nahradit ani navrhovatelem zmíněný Plán otvírky, přípravy a dobývání z ledna 1995, přičemž ani obec nemůže vydáním územního plánu rozhodovat o zařazení komunikace do kategorie pozemních komunikací (k tomu srov. rozsudky NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 6 Ano 7/2012-74, a ze dne 12.12.2017, č.j. 4 As 186/2017-41).

17. Tím spíše soud ve správním soudnictví nemůže nahrazovat rozhodovací pravomoc silničního správního úřadu a rozhodnutím, kterým pouze přezkoumává územní plán, není oprávněn konstituovat místní komunikaci nebo potvrdit její existenci. K zařazení předmětné komunikace do kategorie místních komunikací je v dané věci třeba konstitutivního správního aktu příslušného silničního správního úřadu (srov. rozsudek NSS ze dne 12.12.2017, č.j. 4 As 186/2017-41). Odlišná koncepce určení komunikace za účelovou je zvolena zákonem o pozemních komunikacích.
18. Na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací, které jsou ve vlastnictví osob veřejného práva, mohou být účelové komunikace ve vlastnictví soukromých subjektů.
19. Podle ustanovení § 7 odst. 1, věty první, zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která *slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*. Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, přičemž zákon počítá i s účelovými komunikacemi, které nejsou veřejně přístupné, jedná-li se o pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, které slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu (§ 7 odst. 2 zákona). V takovém případě je účelová komunikace přístupná v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu.
20. Z citované právní úpravy tak vyplývá, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace *ex lege* (tj. ze zákona, aniž by bylo třeba o její kategorizaci vydávat správní rozhodnutí), bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace, vymezené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a zároveň pojmové znaky účelové pozemní komunikace, vymezené v § 7 odst. 1 (event. § 7 odst. 2) tohoto zákona. Musí se tedy jednat o dopravní cestu, určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Jestliže vlastník se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Pokud tedy správní orgán v pozici místně příslušného silničního správního úřadu posuzuje v rámci řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu, zda určitá komunikace je účelovou pozemní komunikací, musí primárně zkoumat naplnění výše uvedených zákonných kritérií.
21. Co se týče „kvality“ souhlasu vlastníka, ten může být buď výslovný, či konkludentní. Jestliže však vlastník se zřízením účelové komunikace souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový

souhlas udělil, ani jeho právními nástupci (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21.2.2006, sp.zn. 22 Cdo 1173/2005). Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. V této souvislosti je možné připomenout z nálezu Ústavního soudu ze dne 9.1.2008, sp.zn. II. 268/06, skutečnost, že vlastník pozemku nebo jeho právní předchůdce upravil právo cesty a jízdy formou věcného břemene, svědčí spíše tomu, že neměl v úmyslu povolit neomezené užívání komunikace na jeho pozemku neurčitým okruhem třetích osob. Avšak stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání. Pokud vznikne účelová komunikace, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku-účelové komunikace, tito nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít. Výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze případy, kdy nedochází k převodu mezi soukromými subjekty, ale kdy je komunikace nabývána od veřejnoprávní korporace – zde nelze souhlas bez dalšího presumovat (nálezn Ústavního soudu ze dne 9.1.2008, sp. zn. II. ÚS 268/06). Veřejnou cestou se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným souhlasem nebo konkludentním strpěním (rozsudek NSS ze dne 30.9.2009, č.j. 5 As 27/2009-66). Nejvyšší správní soud již v jednom z prvních rozsudků (ze dne 27.10.2004, č.j. 5 As 20/2003-64) konstatoval, že průkaznost veřejnosti starých cest, které jsou dle tvrzení některého z účastníků užívány od nepaměti, je vždy problematická a sporná. Dále soud dodal, že komunikace, u níž sice nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována (tj. když nelze zjistit, zda některý z předcházejících vlastníků s obecným užíváním vyslovil souhlas), jež však byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací.

22. Další judikatorně odvozenou podmínkou pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace je též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Podle Ústavního soudu (nálezn Ústavního soudu ze dne 9.1.2008, sp. zn. II.ÚS 268/06) se totiž z dnešních hledisek posuzování legitimních omezení základních práv jedná o nezbytnou podmínku proporcionality omezení. Zjednodušeně řečeno, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům. Ostatně již v době první Československé republiky vycházely obecné soudy z toho, že *„zákon o zřizování cest nezbytných jest výjimečným, zasahujícím do soukromého práva vlastnického a sluší tedy ustanovení jeho vykládati restriktivně a nikoliv extenzivně...“* (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 1921, RI 209/21, Vážný, č. III., roč. 1921, str. 251). Dobová judikatura dokonce i v posuzování nutnosti komunikační potřeby vážila proporcionalitu omezení vlastnického práva tak, že dovodila závěr, podle něhož *„okolnost, že pěšina je pro část obce nejkratším spojením, neospravedlňuje ještě sama o sobě závěr, že jde o komunikaci nutnou.“* (Boh. A 10130/32).
23. Jedná-li se o účelovou pozemní komunikaci, pak zde (stejně jako pro ostatní pozemní komunikace) platí režim tzv. obecného užívání (§ 19 zákona o pozemních komunikacích). Obecné užívání je možno podřadit pod širší pojem „veřejné užívání“, které právní teorie definuje jako *„užívání všeobecně přístupných materiálních statků, které odpovídají jejich účelovému určení, předem neomezeným okruhem uživatelů. V závislosti na vzniku právní možnosti veřejného užívání se rozlišují jeho dva druhy, a to obecné užívání a zvláštní užívání“* (srovnej Hendrych, D. a kol., Správní právo. Obecná část, 5. vydání, Praha: C. H. Beck, str. 261 - 265). Obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti každého

tuto komunikaci (v mezích předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených zákonem o pozemních komunikacích) bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena.

24. Jestliže nastane spor o existenci pozemní komunikace mezi jejími uživateli a vlastníkem pozemku, vydá obecní úřad na žádost kterékoliv sporné strany deklaratorní rozhodnutí, zda se o pozemní komunikaci jedná nebo nikoliv. Pokud o existenci a průběhu účelové komunikace existuje spor mezi vlastníkem pozemku, na kterém se tato komunikace nachází a jiným subjektem, tak jen příslušný silniční správní úřad je oprávněn vydat rozhodnutí o existenci či neexistenci této komunikace, tedy deklaratorní rozhodnutí podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění. Takové deklaratorní rozhodnutí je rozhodnutí, které určuje vznik, trvání nebo zánik určitého právního vztahu a vydá-li správní orgán takové rozhodnutí, považuje se rozhodnutím deklarovaný stav za stav existující ex tunc. Deklaratorní rozhodnutí tedy určitý právní stav, který existoval již před vydáním rozhodnutí, staví najisto – deklaruje. Procesní úpravu přijetí deklaratorního rozhodnutí správního orgánu upravuje § 142 správního řádu, proti kterému je možné podat odvolání a následně lze se domáhat přezkumu takového rozhodnutí na základě žaloby ve správním soudnictví (§ 65 a násl. s.ř.s.). Tedy platí, že v případě sporu o existenci a průběhu účelové komunikace ten lze řešit pouze na základě návrhu podaném podle § 142 správního řádu a rozhodovat je oprávněn o existenci či neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace v takovém případě pouze příslušný silniční správní úřad, nikoliv zpracovatel územního plánu tehdy, kdy se někdo domáhá toho, aby účelová komunikace byla v územním plánu uvedena a zakreslena v grafické části. Tím spíše o existenci účelové komunikace nemůže rozhodovat soud v tomto daném soudním řízení, kdy jen přezkoumává územní plán. Pokud by tomu tak nebylo, tak bylo logicky bylo možné tento proces obejít a domoci se vydání rozhodnutí o existenci účelové komunikace podáním námítky v procesu projednávání územního plánu. K tomu je třeba uvést, že spor o existenci a průběhu účelové komunikace mezi vlastníkem pozemku, na němž se účelová komunikace má nacházet a jiným subjektem, může vyústit pouze v řízení o určení právního stavu § 142 správního řádu, jak soud výše uvedl a dále platí, že *„pravomocné rozhodnutí deklarující existenci veřejně přístupné účelové komunikace na určitém pozemku je ovšem závazné pouze v tom případě, že jeho výrok přesně vymezuje, kudy účelová komunikace na daném pozemku vede“* (srov. rozsudek NSS ze dne 17.9.2015, č. j. 1 As 195/2015-30, bod 13 a 16).
25. Krajský soud ve své rozhodovací činnosti zjistil, že u zdejšího soudu právě takový výše zmíněný „spor“ probíhá, a to ve věci vedené pod sp. zn. 52 A 126/2016. Nejedná se o žádnou spornou skutečnost, kterou by bylo třeba dokazovat, když sám navrhovatel o tomto řízení má poznatky, jak vyplývá z jeho vyjádření při jednání soudu dne 27. 6. 2018. Je tedy nesporné, že GRANIT-ZACH, spol. s r.o., tedy sám navrhovatel, podal žalobu proti Krajskému úřadu Pardubického kraje, který rozhodnutím ze dne 27. 10. 2016, č. j. KrÚ75165/ODSH/2016/SV, zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu, tj. Obecního úřadu v Prosetíně ze dne 5. 4. 2016, č. j. 170/OÚP/2015, jímž právě bylo rozhodnuto podle již zmíněného ust. § 142 odst. 1 správního řádu o neexistenci zmíněné účelové komunikace na parcele č. X, tedy silniční správní úřad pravomocně rozhodl v příslušném správním řízení o tom, že cesta vedoucí mimo jiné i po parcele č. X není veřejně přístupnou účelovou komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

26. Jestliže v případě sporu o existenci zmíněné komunikace je oprávněn rozhodovat pouze silniční správní úřad ve zmíněném správním řízení, tedy nikoliv příslušný orgán v územním plánování, tak tím spíše nemůže takový spor rozhodovat ani krajský soud ve správním soudnictví v řízení, kdy přezkoumává pouze územní plán jako opatření obecné povahy. V rámci řízení o přezkumu územního plánu jako opatření obecné povahy nelze rozhodovat o existenci či neexistenci účelové komunikace na území regulovaným územním plánem. Takový spor, jak soud již výše uvedl, je možné řešit na základě návrhu podaném podle ust. § 142 správního řádu v příslušném správním řízení, kdy příslušným orgánem je silniční správní úřad, rozhodování o takovém návrhu a poté takové rozhodnutí může přezkoumávat soud pouze v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, vedeném podle ust. § 65 a násl. s. ř. s., nikoliv v řízení vedeném podle § 101a a násl. s.ř.s.
27. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 101b odst. 3 s.ř.s. při přezkoumání opatření obecné povahy vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy, nemůže v tomto soudním řízení soud zohlednit ani výsledky takového jiného sporu, ostatně i v případě pokud by došlo ke zrušení zmíněného deklaratorního rozhodnutí o neexistenci zmíněné komunikace v tomto jiném soudním řízení, vedeném pod sp. zn. 52 A 126/2016, tak by to nebyl důvod pro zrušení územního plánu, ale územní plán by mohl být změněn jen zákonem stanoveným způsobem. Navíc platí i v tomto soudním řízení zásada presumpce správnosti zmíněného správního rozhodnutí, kterou je soud i v tomto soudním řízení povinen respektovat. Navrhovatel proto nemohl být se svým požadavkem, který uplatnil v procesu projednávání zmíněného územního plánu, úspěšný, když neprokázal splnění základního předpokladu pro posouzení jeho důvodnosti, tj. samotnou existenci místní komunikace na uvedeném pozemku, přičemž navíc se nejedná ani o účelovou komunikaci.
28. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že návrh na zrušení územního plánu v části týkající se místní komunikace do dobývacího prostoru Prosetín I, která odbočuje z komunikace II/306 stávajícím povoleným sjezdem přes pozemek par. č. X v katastrálním území Prosetín u Hlinska, není důvodný a musel jej zamítnout (výrok I tohoto rozsudku).
29. Ad B: Z předložené dokumentace vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:

Navrhovatel podal dne 28. 11. 2013 připomínku a následně dne 24. 6. 2014 námitku, přičemž jejich obsahem byl požadavek navrhovatele na zahrnutí trasy odvodnění lomu v ploše Z10-VD do územního plánu a do jeho grafické části. V textové části požadoval doplnit do vymezení plochy Z7-VD funkční využití takto: *„Zachovat v ploše Z7-VD stávající trasu odčerpávání důlních vod z lomových jam Zachův a Holcův lom bez narušení, musí být umožněna údržba a oprava trasy včetně její rekonstrukce. Stávající trasa odčerpání je provozována v území plochy V10-Z7 po celou dobu těžení lomu v posledních 80 letech, souvisí s vodohospodářským řešením v území těžby lomu a zásadně by neměla být měněna.“* (v podání ze dne 29. 5. 2018 navrhovatel upřesnil, že se jedná o lokalitu Z10 VD, když v textové části územního plánu se jednalo o chybu v psaní, přičemž se nejednalo o lokalitu Z7 VD, ale Z10 VD). Dále navrhl doplnit do grafické části zakreslení stávající trasy odčerpávání důlních vod ze Zachova do Holcova lomu, tedy požadoval vytyčit v grafické části územního plánu trasu odvodnění lomu, přičemž tento požadavek souvisí s využíváním pozemku ve vlastnictví navrhovatele v rámci hornické činnosti, když pozemky, které jsou předmětem regulace územním plánem, navrhovatel vlastní a ty jsou součástí stanoveného

dobývacího prostoru Prosetín I, který byl stanoven v roce 1958 a následně rozšířen do stávajících hranic rozhodnutím Obvodního báňského úřadu v Trutnově ze dne 5.4.1995, což navrhovatel zdůraznil již v úvodní části návrhu (II návrhu). Pořizovatel územního plánu uvedené připomínce a námitky nevyhověl s tím, že „*lokalita Z7 je uvedena pro funkční využití bydlení v rodinných domech. Trasování odčerpání je nad rámec podrobností ÚP. Nicméně ho lze začlenit do funkčního využití stavby a zařízení technické infrastruktury, které je regulativy ÚP umožněno pro funkční využití VD i PV*“. To uvedl pořizovatel ÚP k připomínce navrhovatele. K námitce ze dne 24. 6. 2014 uvedl, že „*trasa odvodnění lomu nebyla poskytovatelem údajů předána v rámci zpracování či aktualizace územně plánovacích podkladů jako jeden z limitů využití území. Bez znalosti jeho lokalizace není možné trasaci odvodnění do grafické části zakreslit. Firma GRANIT-ZACH předala pořizovateli zaměření trasace odvodnění zpracované svým geodetem, která ale nebyla vyhodnocena jako důvěryhodná, založená např. na základě kolaudačního rozhodnutí. Zakreslení tohoto jevu do grafické části odůvodnění ÚP jde nad podrobnost řešenou územním plánem*“. Po veřejném projednání ÚP došlo k podstatné opravě návrhu územního plánu, v rámci opakovaného veřejného projednání návrhu územního plánu v podstatě navrhovatel zopakoval svoji námitku (námitka ze dne 15. 6. 2015), se kterou se vypořádal správně pořizovatel územní plánu tak, že jí nevyhověl s odkazem na ust. § 53 odst. 2 stavebního zákona, přičemž námitka nesměřovala proti přijatým změnám v územním plánu a jednalo se tak o opakovanou námitku, která již byla předmětem rozhodování při předchozím veřejném projednávání návrhu územního plánu. Navíc v tomto rozhodnutí o námitce reagoval pořizovatel územního plánu na skutečnost, že na námitku a připomínku v předchozím veřejném projednání ÚP bylo reagováno tak, že projektant doplnil trasu odvodnění lomu do grafické části, přičemž pořizovatel územního plánu při vypořádání této opakované námitky uvedl, že „*projektant uznává svou zjevnou chybu, kdy v rozporu s vyhodnocením námitky v rámci řízení o ÚP doplnil do výše uvedených výkresů trasu odvodnění lomu. Pro další fázi ÚP nebude trasování odvodnění lomu uváděno*“.

30. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách, když navrhovatel v této souvislosti odkázal i na rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, podle něhož „*i v odůvodnění opatření obecné povahy je tak nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů*.“ Krajský soud tuto námitku nepřezkoumatelnosti neshledal důvodnou.
31. Není pochyb o tom, že rozhodnutí o námitkách musí obsahovat vlastní odůvodnění a uvádí se jako součást odůvodnění opatření obecné povahy (§ 172 odst. 5 správního řádu). Na druhé straně však nelze na toto rozhodnutí klást stejné požadavky jako na jiné rozhodnutí správního orgánu vydávané podle správního řádu. Ostatně to lze vyvodit i z nálezu Ústavního soudu ze dne 27.5.2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, z něhož vyplývá, že pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být požadavky na způsob odůvodnění tohoto rozhodnutí přemrštěné, když „*takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřípustný zásah do práva na samosprávu*.“ (srov. zmíněný nálezn Ústavního soudu). V dané věci pořizovatel územního plánu reagoval na všechny námitky a připomínky navrhovatele, přičemž odůvodnění závěrů pořizovatele územního plánu k těmto připomínkám a námitkám považuje krajský soud za srozumitelné a dostatečné. Skutečnost, že navrhovateli nebylo

„vyhověno“ v případě námitky obsahující požadavek uvedené trasy odčerpání důlních vod z lomu, respektive z lomových jam Zachův a Holcův lom v ploše Z10-VD, přestože navrhovatel odůvodňoval tento požadavek odkazem na příslušná rozhodnutí (například rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Trutnově ze dne 5. 4. 2005, popř. stanovisko dotčeného orgánu státní správy – Městského úřadu Chrudim ze dne 4. 2. 2015), automaticky bez dalšího nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách. Otázka přezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí není založena na tom, zda navrhovateli bylo či nebylo vyhověno, ale na tom, zda toto rozhodnutí obsahuje důvod, proč pořizovatel územního plánu této námitce nevyhověl. Krajský soud neshledal námitku navrhovatele, že rozhodnutí o námitkách bylo nepřezkoumatelné, za důvodnou.

32. Jiný názor však zaujal krajský soud k námitce týkající se oprávněnosti zmíněného požadavku navrhovatele, tj. aby uvedená trasa odvodnění lomu v ploše Z10-VD byla v územním plánu uvedena a byla i zakreslena v grafické části územního plánu.
33. Územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany a hodnot jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy a plochy vymezení ke změně stávající stavby k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území, pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů. Územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje krajiny a s politikou územního rozvoje (§ 43 odst. 1 a 3 stavebního zákona). Vlastní obsah územního plánu pak stanoví příloha č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovacích činností. Mimo jiné územní plán obsahuje i vymezení ploch a koridorů územních rezerv a stanovení možného budoucího využití, včetně podmínek pro jeho prověření (příloha č. 7, I., odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 500/2006 Sb.). Požadavky na vymezení ploch pak stanoví vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.
34. Podle § 13 odst. 2 vyhl. č. 500/2006 Sb. výkresy, které jsou součástí grafické části územního plánu, se zpracovávají nad mapovým podkladem v měřítku katastrální mapy nebo v měřítku 1 : 5 000 a vydávají se v měřítku 1 : 5 000 nebo 1 : 10 000. Pro zvlášť rozsáhlá území lze výkres základního členění území a samostatné výkresy koncepce uspořádání krajiny a koncepce veřejné infrastruktury vydat v měřítku 1 : 25 000. Pokud je územní plán s prvky regulačního plánu zpracován pro vymezenou část území obce, lze tuto část územního plánu vydat jako samostatný výkres v měřítku katastrální mapy. Výkres širších vztahů se zpracovává a vydává v měřítku výkresu ploch a koridorů zásad územního rozvoje, případně v měřítku 1 : 50 000 nebo 1 : 25 000. Výkresy obsahují jevy zobrazitelné v daném měřítku. Ve výkresech se vyznačí hranice řešeného území.
35. V daném případě plocha Z10-VD- plochy výrobní a skladování – drobná a řemeslná výroba je vymezena v § 11 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přičemž tato plocha zahrnuje zpravidla pozemky staveb a zařízení pro výrobu a skladování, například pro těžbu, hutnictví atd. (§ 11 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.) Tato plocha, na níž se nachází zmíněná trasa odvodnění lomu, není tak plochou technické infrastruktury podle § 10 vyhl. č. 201/2006 Sb., za kterou se považují plochy technické infrastruktury vymezené samostatně v případech, kdy využití pozemku pro tuto infrastrukturu vylučuje jejich začlenění do ploch jiného způsobu využití a kdy jiné využití těchto pozemků není možné. Zároveň však

toto ustanovení (§ 10 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.) stanoví, že „v ostatních případech se v plochách jiného způsobu využití vymezují pouze trasy vedení technické infrastruktury“. Není tedy pochyb o tom, že trasa odvodnění lomu je takovou trasou vedení technické infrastruktury. Zároveň z rozhodnutí o námitkách nevyplývá, že v případě této trasy by se jednalo o jev, který nelze zobrazit v měřítku daném výše citovaným ustanovením § 13 odst. 2 vyhl. č. 500/2006 Sb. Navíc je nesporné, že tento požadavek je podložen příslušnými rozhodnutími a stanovisky, které se týkají hornické činnosti v lomu Prosetín, když například ze stanoviska Městského úřadu Chrudim ze dne 4. 2. 2015, č. j. CR 007909/2015 OŽP/Kl, jehož existenci nezpochybnil ani odpůrce, vyplývá, že v souvislosti s požadavkem navrhovatele na zakreslení stávající trasy odčerpávání důlních vod ze Zachova do Hoclova lomu „nesmí být ohrožen stávající stav – stávající vodní poměry musí být zachovány a respektovány. Vedení trasy odvodnění není vodním dílem ve smyslu stavebního zákona, jedná se však o odtokovou cestu důlních vod (jejich vypouštění povoluje krajský úřad), jejímž narušením by mohly být negativně ovlivněny vodní poměry v lokalitě.“

36. Krajský soud se proto neztotožňuje se způsobem, jakým se vypořádal pořizovatel Územního plánu s tímto požadavkem, navíc jeho závěr o tom, že zaměření trasace odvodnění zpracované geodetem, které bylo pořizovateli územního plánu předáno firmou Granit-Zach, nebylo vyhodnoceno jako důvěryhodné, nepovažuje krajský soud za přezkoumatelný, když z něj nelze zjistit důvody a podklady takové úvahy.
37. Jak vyplývá z územního plánu (str. 19), respektive z jejího vymezení, plocha Z10 zahrnuje i výčet specifických podmínek, jejichž obsahem je i konstatování o tom, že je nutno respektovat trasu telekomunikačního vedení, trasu vodovodu a vrchního elektrického vedení atd., čili krajský soud nevidí důvod, proč by nebylo možné zakreslit trasu odvodnění lomu v grafické části územního plánu, když se podle názoru krajského soudu nejedná o takovou podrobnost řešenou územním plánem, která by v něm vyznačena být nemohla. Navíc, jak vyplývá nejen z tvrzení navrhovatele v návrhu, ale i z vyjádření pořizovatele územního plánu k námitce navrhovatele ze dne 15. 6. 2015, trasa odvodnění lomu již jednou do grafické části zakreslena projektantem byla, přičemž poté byla vypuštěna, takže bylo prokázáno, že z technického hlediska je toto zakreslení zmíněné trasy odvodnění možné.
38. Současně odůvodněnost takového požadavku krajský soud spatřuje i ve vztahu k uvedení závěru o nutnosti respektovat trasu odvodnění lomu a zachovat k ní přístup pro případ rekonstrukce nebo oprav do specifických podmínek týkajících se ploch Z10, přičemž vymezení těchto ploch je obsaženo v textové části územního plánu.
39. Proto krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku, když uznal návrh v části týkající se návrhového bodu ad B. za důvodný (§ 101d odst. 2 s.ř.s.).
40. Zároveň však krajský soud musí zdůraznit, že tímto rozhodnutím soud neukládá automaticky bez dalšího povinnost pořizovateli územního plánu, aby požadavku navrhovatele vyhověl, ale aby se opětovně jím zabýval a znovu posoudil a náležitě přezkoumatelným způsobem odůvodnil své rozhodnutí, pokud znovu dospěje k závěru o „nedůvěryhodnosti“ podkladů pro zakreslení trasy zmíněného odvodnění, přičemž v takovém případě by měl eventuelně dle potřeby navrhovatele předtím vyzvat k odstranění oné „nedůvěryhodnosti“. K tomu je třeba poznamenat, že stejně jako v případě místní či účelové komunikace, kdy pořizovatel územního plánu či snad dokonce sám soud nemůže rozhodovat o existenci těchto komunikací, tak ani v případě zmíněné

trasy odvodnění není povinen pořizovatel územního plánu či soud rozhodovat o její existenci, přičemž za poskytnutí relevantních podkladů pro její zakreslení odpovídá navrhovatel, jelikož právě ten zmíněný požadavek uplatnil.

41. Krajský soud není oprávněn po technické stránce posuzovat zmíněnou „důvěryhodnost“ podkladů poskytnutých navrhovatelem k vytýčení této trasy v grafické části. Již vůbec pak nemůže (jak požadoval navrhovatel) určovat pořizovateli územního plánu, jak a na kterých pozemcích má zmíněnou trasu vymezit. To už by ad absurdum mohl soud sám soud přímo rozhodovat o námitkách a o úpravě územního plánu.
42. Ve zbytku soud návrh odmítl (výrok III tohoto usnesení). Navrhovatel se totiž domáhal zrušení celého územního plánu, návrh však obsahoval konkrétní tvrzení o zásahu do hmotněprávní sféry navrhovatele pouze ve vztahu k plochám a k pozemkům uvedeným ve výrocích I a II. Soud proto věcně projednal návrh pouze v této části a ve zbytku návrh z důvodu absence aktivní procesní legitimace navrhovatele podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. odmítl (srov. i bod č. 64 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.6.2011, č. j. 2 Ao 4/2011-100), když navrhovatel netvrdil, že má přímý a bezprostřední vztah i k jiným nemovitostem, kterých se územní plán týká.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když navrhovatel byl ve věci úspěšný pouze částečně, rovněž odpůrce byl v tomto řízení pouze částečně úspěšný, a to ve stejném rozsahu. Tedy úspěch a neúspěch obou účastníků byl stejný. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice 2. července 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu